

Arrest

nr. 244 318 van 17 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2020 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Guineese nationaliteit te zijn.

Op 19 mei 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Conakry (Guinea) met het oog op het verkrijgen van een visum gezinshereniging (type D).

Op 4 maart 2009 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van een visum gezinshereniging (type D) en dit onder voorbehoud van een DNA-test.

Op 15 januari 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een visum gezinshereniging (type D).

De verzoekende partij kwam het Rijk binnen op 14 februari 2010.

Zij werd op 17 mei 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 26 november 2019.

Op 31 maart 2016 maakte de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole en dit omwille van een poging tot diefstal in een sportwinkel.

Op 21 april 2016 werd de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst door de onderzoeksrechter te Kortrijk omwille van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels met gebruik of vertoond van wapens bij nacht.

De verzoekende partij werd voor deze feiten door de correctionele rechtbank te Kortrijk, bij vonnis d.d. 15 juli 2016, veroordeeld tot een werkstraf van 275 uur, een vervangende gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 100,00 euro.

Aangezien de verzoekende partij geen enkel uur van de haar opgelegde werkstraf uitvoerde, maakte de probatiecommissie, op 20 februari 2017, het dossier over aan de procureur des Konings met het oog op het beoordelen van de opportuniteit om de vervangende straf in uitvoering te brengen.

De verzoekende partij bood zich op 31 mei 2017 aan bij de gevangenis te leper naar aanleiding van de omzetting van de werkstraf naar een gevangenisstraf. De gevangenisdirecteur kende de verzoekende partij diezelfde dag nog strafonderbreking toe in afwachting van de plaatsing van een enkelband.

Op 2 juni 2017 werd aan de verzoekende partij een formele waarschuwing betekend, waarbij zij gewaarschuwd werd dat zij gevaar liep uitgezet te worden uit het Rijk, indien zij zich opnieuw schuldig zou maken aan een inbreuk op de openbare orde.

Bij vonnis d.d. 14 juli 2017 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden, waarvan 8 maanden met uitstel.

Op 14 december 2017 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest d.d. 31 juli 2018 werd het beroep verworpen.

Op 11 september 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een inreisverbod voor de duur van 10 jaar (bijlage 13 sexies).

Op 14 september 2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest d.d. 26 maart 2019 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 9 november 2018 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 12 november 2018 werd een beslissing genomen houdende de vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 13 december 2018 werd een verzoekschrift tot invrijheidsstelling ingediend bij de Raadkamer te Antwerpen. Bij beschikking d.d. 20 december 2018 werd dit verzoek afgewezen.

Op 5 december 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming.

Op 6 december 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische moeder in en werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 28 december 2018 werd een beslissing genomen houdende de vasthouding met het oog op verwijdering.

Bij beslissing van 17 januari 2019 werd de bijlage 19ter ingetrokken en werd de afgifte 'als onbestaande beschouwd'. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 228 964 van 19 november 2019 werd de beslissing van 17 januari 2019 vernietigd.

Op 21 januari 2019 diende de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in.

Op 21 januari 2019 werd opnieuw een beslissing genomen houdende de vasthouding in een welbepaalde plaats.

De verzoekende partij werd op 22 januari 2019 vrijgesteld.

Op 22 januari 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de niet ontvankelijkheid van de asielaanvraag.

Op 28 april 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/12/2018 werd ingediend door

Naam: K. (...)

Voorna(am)(en): L. (...)

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: N'Zerekore

Identificatienummer In het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 06/12/2018 een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde K.M. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Op 17/01/2019 werd de aanvraag niet in overweging genomen. De RVV vernietigde deze beslissing in zijn arrest 228.964 de dato 19 november 2019. Betrokkene werd hiervan in kennis gesteld op 21/11/2019. Onderhavige beslissing betreft dus een nieuwe beslissing van de aanvraag dd. 06/12/2018.

Overwegende dat betrokkene op 15/07/2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te kortrijk tot een werkstraf van 275 uur daar betrokkene zich schuldig had gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, wapens of

op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat hij gewapend was (vervangende gevangenisstraf: 30 maanden) (feit gepleegd op 17.03.2016);

Overwegende dat betrokkene op 14/07/2017 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Kortrijk tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor de duur van 4 jaar uitgezonderd 4 maanden effectief daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen (3 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen met de omstandigheid dat dit feit gepleegd werd op de persoon van een minderjarige (feiten gepleegd tussen 30.01.2016 en 26.01.2017);

Overwegende dat betrokkene omwille van bovenstaande feiten zijn verblijf, dewelke hij reeds had bekomen sedert 17/05/2010 op basis van gezinshereniging met zijn moeder, werd beëindigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 14/12/2017;

Overwegende dat betrokkene op 25/04/2018 opnieuw werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf van 7 maanden voor diefstal en heling (feiten gepleegd op 26/01/2017, op 04/05/2017, op 24/07/2017 en op 12/08/2017);

Overwegende dat betrokkene op 11/09/2018 werd opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas en er werd hem door de DVZ een inreisverbod van 10 jaar opgelegd tot 10/09/2028; betrokkene werd vrijgesteld op 22/01/2019;

Overwegende dat betrokkene voor bovenstaande feiten werd opgesloten in de gevangenis op 21/04/2016 en werd vrijgesteld op 15/07/2016; werd opgesloten op 31/05/2017 en werd vrijgesteld op 27/03/2018; en werd opgesloten van 26/01/2019 en werd vrijgesteld op 25/05/2019;

Gelet uit de voorgaande feiten is het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde.

Betrokkene werd, ondanks zijn relatief jeugdige leeftijd, reeds driemaal correctioneel veroordeeld. In de beslissing van de beëindiging van zijn verblijf dd. 14/12/2017 krijgen we een uiteenzetting van de feiten die betrokkene heeft gepleegd, namelijk van overlast tot zinloos geweld waarbij afpersing, het toebrengen van slagen en verwondingen, diefstal met geweld schering en inslag werden in zijn leven. Na de beëindiging van zijn verblijf zien we alweer een veroordeling op 25/04/2018 voor diefstal en heling en blijven de feiten zich opstapelen. Uit het vonnis is gebleken dat hij de nieuwe feiten van diefstal heeft gepleegd op 26/01/2017, op 04/05/2017, op 24/07/2017 én op 12/08/2017. Dit betekent dat hij de laatste twee feiten heeft gepleegd toen hij in strafonderbreking was, gezien hij op 31/05/2017 werd opgesloten en pas op 27/03/2018 uit de gevangenis werd vrijgesteld. Dit wordt tevens bevestigd door de lijst met bewegingen van de historiek van zijn opsluitingen en door een opsluitingsfiche die we in zijn dossier hebben teruggevonden.

Dit getuigt nog maar eens dat betrokkene zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Het feit dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen, uit de maatregelen die aan hem opgelegd zijn en uit de waarschuwingen die aan hem hij gegeven zijn. Hij blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voorde maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Bijgevolg dient het verblijfsrecht geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene woont samen met zijn moeder, stiefvader en zijn halfzusjes van 18, 17 en 7 jaar. Hij kwam op 04/10/2010 aan in België in het kader van gezinshereniging met zijn moeder. Zijn moeder was op dat moment al bijna 10 jaar in België. Zij kwam namelijk op 01.05.2000 aan in België in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenoot F.A.S. (...) (geboren op (...).1973 te Sanniquellie, Liberia, Belgische nationaliteit sinds 10.01.2001), de stiefvader van betrokkene. Zij zouden op 22.01.1999 gehuwd zijn te Nzérékoré (Guinée).

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Uit de omstandigheid dat hij over een vaste feitelijke verblijfplaats beschikt bij zijn moeder kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen hen worden afgeleid. Zijn moeder vertrok naar België zonder hem en het duurde nog bijna 10 jaar alvorens hij haar vervoegde. Op 04.09.2007 gaf betrokkene vader, K.M. (...), ouderlijke toestemming opdat hij zijn moeder zou vervoegen in België. Uit niks blijkt dat zijn vader zich niet meer in Guinee zou bevinden of inmiddels overleden zou zijn. Hoe dan ook, het is niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene nog over een familienetwerk in Guinee zou beschikken.

Bovendien zijn er in zijn dossier ook geen elementen terug te vinden waaruit zou blijken dat zijn moeder, die nog jong is, zorg behoeft van hem, waardoor hij onmogelijk het grondgebied zou kunnen verlaten. Bovendien is zijn moeder omringd door familieleden die eveneens de Belgische nationaliteit hebben bekomen. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij het nemen van deze weigersingsbeslissing dus niet per sé geschonden.

Bovendien kan de relatie met familieleden worden bestendigd door middel van intensieve contacten via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van hen aan betrokkene in het buitenland.

Verder blijkt dat betrokkene in België een sportcarrière ambieert in het kooivechten. Hij wordt hierin sedert een tweetal jaren begeleid door een club in Oudenaarde. Hij zou hierin kunnen uitgroeien tot 's werelds beste kooivechter. We mogen echter niet vergeten dat uit zijn dossier blijkt dat hij ooit deze gevechtstraining heeft misbruikt om onschuldige burgers aan te vallen. Bovendien blijkt nergens uit zijn dossier dat hij zijn sportprestaties niet ergens anders zou kunnen verderzetten.

Verder wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, is betrokkene naar België gekomen op 12 jarige leeftijd. Hij is nu 22 jaar. Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 10 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt. Integendeel tijdens de periodes van opsluiting in de gevangenis kunnen geen banden met België worden opgebouwd. Nochtans had betrokkene het over en andere boeg kunnen gooien gezien hij reeds snel een verblijf had bekomen. Wat betreft de binding die hij nog zou hebben met zijn land van herkomst verklaart betrokkene in een interview op 01/03/2019 in de gevangenis dat hij aldaar geen familie meer heeft, dat ze allen in België verblijven met de Belgische nationaliteit. Nochtans woonde betrokkene tot zijn 12 jaar in Guinée, is zijn moedertaal Madingo, een taal in Guinée en zijn er geen aanwijzingen dat zijn vader daar niet langer zou verblijven. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Redelijkerwijze kan worden verondersteld dat hij nog een netwerk heeft in Guinee dat hem kan helpen zijn leven daar weer op te pakken. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben.

Daarnaast blijkt uit niks dat de banden die hij eventueel met België opgebouwd zou hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Wat betrokkene economische situatie betreft, kan worden gesteld dat hij volgens zijn advocaat (brief 20/02/2020) nog steeds studeert en nog geen diploma heeft behaald. Er kan dus evenmin gesteld worden dat hij een zwaar economisch verlies zou zijn voor België.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie is er wellicht sprake van een duurzame verankering in de Belgische samenleving, gezien hij vlot Nederlands spreekt en hij hier nog steeds naar school gaat en een netwerk van sociale contacten ontwikkelde. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde dat betrokkene het niet zo nauw neemt met de Belgische wetten. In deze zin is betrokkene dus helemaal niet geïntegreerd in de Belgische samenleving, Integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw recht op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut.

Wat betreft betrokkene leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf in toepassing van artikel 43 van de wet van 15/12/80 geweigerd aan betrokkene. Betrokkene dient gevolg te geven aan het inreisverbod dat hem werd opgelegd op 11/09/2018.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt:

“(…)

Tweede onderdeel,

Verwerende partij kan slechts in bepaalde omstandigheden overgaan tot de weigering van het verblijfsrecht of tot het einde stellen aan een verblijf van een familielid van een Unieburger, namelijk omwille fraude of omwille van redenen van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid (art. 43 Vw.).

Art. 45 van de Vreemdelingenwet luidt hierover als volgt:

” § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(...)."

De weigering van een aanvraag van een verblijfskaart in hoedanigheid van een familielid van een Burger van de Unie vormt een beperking op het vrije verkeer en verblijf van unieburgers en hun familie en kan enkel in de limitatieve gevallen zoals in art. 43 Vw. bepaald.

Verweerder geeft in bestreden beslissing niet geloofwaardig aan dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is. Dat de laatste feiten (fietsdiefstal) ondertussen bijna drie jaar geleden zijn gepleegd, en intussen bestraft, wordt eenvoudigweg genegeerd, terwijl het tijdsverloop en de bestraffing toch cruciaal zijn.

Een beslissing van weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid vereist steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval. De bestreden beslissing schendt die verplichting, waardoor de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht niet gerespecteerd zijn.

Derde onderdeel,

In de bestreden beslissing wordt niet in concreto uiteengezet of en waaruit blijkt dat verzoeker zijn crimineel gedrag in de toekomst zou voortzetten, volhouden of herhalen. De omstandigheid dat verzoeker 3 keer veroordeeld is, voor feiten die tijdens 1,5 jaar plaatsvonden, en dat de laatste feiten ondertussen bijna drie jaar eerder plaatsvonden, kan niet tot een ander besluit leiden, integendeel. Dat is evenmin het geval met het motief dat "uit zijn persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen."

Niet alleen rust op verweerder de bewijslast dat verzoeker heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, verweerder houdt geen rekening met de positieve houding die verzoeker in en na zijn verblijf in de gevangenis en het gesloten centrum voor illegalen heeft aangenomen, door zich op sport toe te leggen en zijn secundaire studies op te nemen en af te werken.

Het motief dat verzoeker geen lessen trekt uit zijn veroordelingen is bijgevolg onjuist, waardoor de materiële motiveringsplicht wordt geschonden. De bewijslast, en de onderzoeksplicht, die op verweerder rust, diende hem ertoe aangezet hebben om hierover de nodige informatie te verzamelen, bijvoorbeeld bij de penitentiaire instellingen en diensten of bij zijn trainers en leerkrachten, desnoods in de media. Verweerder heeft dit nagelaten.

Om het verblijf van verzoeker te weigeren wordt vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving".

De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. De bestreden beslissing beantwoordt daar niet aan. Immers, slechts uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, die in casu niet blijken uit de bestreden beslissing, kan eventueel het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bovendien motiveert de bestreden beslissing niet waarom uit de veroordelingen, die feiten betreffen van 3 of meer dan 3 jaar oud, zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Een veroordeling voor feiten van meer dan 4 jaar geleden kan erop wijzen dat het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet aangetoond wordt, zoals blijkt uit het arrest van de RvV dd. 14 december 2018, nr. 214.038. Weliswaar kan deze redenering niet zomaar toegepast worden op de zaak van verzoeker omdat in dit arrest het ging om één enkele veroordeling, maar minstens moet de bestreden beslissing een motivering bevatten waarom veroordelingen omwille van oude feiten aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, m.a.w. of verweerder dit gegeven relevant vindt (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980), en dit bovendien ondanks zijn goed gedrag in de gevangenis, zijn vrijlating uit de gevangenis en het feit dat verzoeker onmiddellijk na de vrijlating opnieuw is beginnen studeren en bekwamen in sport. Zijn jonge leeftijd van 22 jaar zou minstens tot de overweging moeten nopen dat hij vatbaar is voor verandering, dat het volledig uitzitten van strenge straffen tot inkeer leidde en dat hij alleszins nog een hele toekomst voor zich heeft om het beter aan te pakken dan ten tijde van zijn 'slechte periode' in zijn jongere jeugd.

Het dient ook van belang geacht dat de eerste veroordelingen feiten van geweld betreffen, maar de laatste veroordeling over diefstallen gaat van twee fietsen, namaakjuwelen uit H&M en een Buzzy Pass. Verzoeker kreeg een effectieve gevangenisstraf en een boete opgelegd 'teneinde hem het laakbaar karakter van zijn handelen te doen inzien, alsmede hem ertoe aan te zetten om zich in de toekomst te onthouden tot (sic) het plegen van dergelijke feiten." Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten en de boete betaald, en de raad van de strafrechter volkomen opgevolgd door zich te onthouden van het plegen van enigerlei feiten die strafbaar zijn. Motivering hieromtrent ontbreekt volkomen.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980). Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547). Uit de motivering blijkt geenszins dat verzoeker hieraan beantwoordt, mede rekening houdend met het feit dat het om oude feiten gaat, en gelet op het goede gedrag van verzoeker in de gevangenis, het feit dat hij na vrijlating een positieve weg is ingeslagen. Verzoeker verwijst onder meer naar stuk 3, een interview met de Krant van West-Vlaanderen waarin hij aangeeft zijn verleden achter zich te laten en te willen focussen op MMA (Mixed Martial Arts): "Vandaag geldt The Black Panther als een voorbeeld in de club en daarbuiten. Dat was vroeger wel anders. "Ik ben er niet trots op, maar in mijn jeugd heb ik foute stappen gezet, verkeerde keuzes gemaakt", vertelt de 22-jarige bonk. "Zoals ik zei, was ik een straatvechter. Maar écht vechten, hé. Daardoor kwam ik te vaak in contact met de politie en zo." Zo liep hij in 2017 nog een veroordeling tot twaalf maanden cel op, waarvan drie maanden effectief. "Omdat ik geen Belgische nationaliteit had (K. (...) is van Guineese origine, red.), kreeg ik een bevel om het land te verlaten. Vooral door de optelsom van alle vechtpartijen..."

"Ik kwam te vaak in contact met de politie. Maar die tijd ligt achter me"

Die donkere periode wil K. (...) het liefst zo snel mogelijk achter zich laten. "We zijn bezig met het regelen van alle nodige papieren. Ik hoop dat alles zo snel mogelijk achter de rug is. Nu telt enkel de sport voor me." "Hij heeft zich volledig herpakt", gaat Steven verder. "De switch die hij heeft gemaakt, is fenomenaal." "Mijn zusjes zijn mijn grootste inspiratiebron", aldus K. (...). "Mijn mama stond er lange tijd alleen voor, elke ochtend vroeg op om te gaan werken, zorgen voor mij en mijn zussen. Ik ben de enige zoon en was lange tijd de enige man in het huis. Ik heb dit sportieve talent gekregen van God en weet nu beter dan ooit dat ik het goed moet gebruiken. Ik moet een voorbeeld zijn voor mijn zussen. Meer zelfs, niet alleen voor hen, voor alle jongeren die in mijn situatie zitten of zaten. De K. (...) van de straat bestaat niet meer. Nu ben ik een sportman. Mensen kijken naar me op."

Verweerder motiveert zijn beslissing nog door te stellen dat hij gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde geen hoofdbekommernis maakt van de opvoeding van zijn halfzussen. De realiteit is het tegendeel. Verwerende partij had dit kunnen weten mits eenvoudig opzoekwerk omtrent de sportcarrière van verzoeker, waar in de bestreden beslissing enkel geringschattend over wordt gedaan.

Deze overweging getuigt van een moraliserend opgestoken vingertje van verweerder en kan bezwaarlijk de beslissing overeind houden, gelet op wat kan worden gelezen in artikelen 43 en 45 Vw. (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091). De bestreden beslissing schiet tekort in zorgvuldigheid en materiële motivering.

Vierde onderdeel,

De elementen waarvan sprake in artikel 43, § 2, nl. het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel vermeld in artikel 45, § 2, eerste lid worden ook teruggevonden in artikel 8 EVRM. Vandaar dat bij toepassing van deze artikelen van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met dit artikel 8 (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789; 22 mei 2017, nr. 187.287). Hierna worden achtereenvolgens de elementen vermeld door verweerder besproken, alsook de overige elementen van belang voor het onderzoek van een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. M.a.w. er dient een fair balance, een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde). De maatregel die een inmenging in het gezinsleven betekent, dient proportioneel te zijn aan het legitieme doel dat verwerende partij nastreeft. Deze proportionaliteit of evenredigheid wordt eveneens vereist door artikel 45, § 2, eerste lid. Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens vaste rechtspraak EHRM rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde Boultif/Unercriteria:

1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;

2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;

3° de tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode;
4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;
6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;
8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;
9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt; 10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
11° in voorkomend geval medische gegevens.

Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, Shala/Zwitserland).

De duur van het verblijf van verzoeker in België

Verzoeker is op twaalfjarige leeftijd in 2010 naar België gekomen en verblijft hier nu 10 jaar (en een groot deel van zijn jeugd). Volgens verweerder kan met deze duur geen rekening gehouden worden omdat het 'normale binding' zou betreffen. Deze motivering kan niet volstaan. Opnieuw wordt de erg jonge leeftijd van verzoeker vergeten - zoals eerder m.b.t. zijn strafblad en kansen op herstel en neutralisering van een ooit bestaand gevaar van de openbare orde.

De banden met Guinee

Volgens verweerder blijken nergens uit het dossier er onoverkomelijke of bijzondere obstakels te zijn waardoor verzoeker zich niet in "eigen" land zou kunnen vestigen.

Deze stelling is in strijd met het dossier. Niets wijst erop dat hij nog een netwerk heeft in Guinee. Integendeel, de gezinshereniging werd destijds aangevraagd omdat zijn (intussen overleden) grootmoeder te ziek en oud was om voor hem te kunnen zorgen; zijn vader was toen reeds uit de picture verdwenen en nam alleszins geen opvoeding of financiële bijstand op zich. Verzoeker is in tien jaar nooit teruggekeerd naar Guinee en heeft op geen enkele manier contact met wie dan ook in Guinee, en dat sinds zijn 13 jaar. Dergelijke evoluties zijn erg bepalend voor een jong mens als verzoeker en kunnen niet zomaar genegeerd worden.

De economische situatie van verzoeker

Volgens verweerder zou zijn verwijdering geen groot economisch verlies voor België zijn vermits hij nu niet effectief aan de slag is. Er wordt hierbij natuurlijk genegeerd dat hij als getalenteerd sportvechter een grote economische en sportieve meerwaarde kan betekenen voor zijn gastland.

Het gezinsleven in België

Volgens artikel 43, § 2 houdt verweerder rekening o.m. met de gezinssituatie van verzoeker. Volgens artikel 8 EVRM houdt verweerder rekening met de nationaliteit van de verschillende betrokken personen, de gezinstoestand van verzoeker en, in voorkomend geval, de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;

Zoals de bestreden beslissing aangeeft, zijn alle gezinsleden van verzoeker, moeder en halfzussen, Belg. De band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder en zijn zorg voor de halfzussen wordt in de bestreden beslissing onvoldoende onderzocht.

Gezien het privé- en gezinsleven is uitgebouwd met een statische burger van de Unie moet dit ter vrijwaring van het Unieburgerschap ex. art. 20 VWEU met een bijzondere nauwkeurigheid en oplettendheid worden onderzocht. Verzoeker is een man die de helft van zijn leven in België woont en hier al zijn belangen heeft: familiaal, privé, professioneel. Verzoeker kent niemand in Guinee; al zijn dichte familieleden zijn Belg.

De tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en het gedrag van verzoeker gedurende deze periode
Alle misdrijven dateren van meer dan 2,5 jaren geleden, wat in het licht van de jeugdige leeftijd van verzoeker zeer lang is. In de bestreden beslissing wordt over dit criterium van de Boultif-Unerrechtspraak niet gemotiveerd. Ook hier wordt bijgevolg geen correcte balans gemaakt. Bovendien, en zoals reeds hoger betoogd, indien de bewijzen over zijn sportief engagement en studievoortgang onvoldoende waren om aan te nemen dat verzoeker zijn gedrag ten goede gewijzigd heeft, had verweerder de onderzoeksplicht om hierover een nauwkeurig onderzoek te verrichten.

De sociale en culturele integratie in België

Deze begrippen, die voorkomen in artikel 45, § 2 Vw., vallen samen met het begrip privéleven van artikel 8 EVRM. Verwerende partij negeert dat verzoeker in België een privéleven heeft, vermits het begrip geen enkele keer in de bestreden beslissing voorkomt. De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit

dat dit artikel primeert op de Vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de openbare orde. Het komt verwerende partij toe een nauwkeurig en nauwgezet onderzoek uit te voeren en de fair balance te maken. M.a.w. verwerende partij heeft een onderzoeksplicht om op een correcte wijze deze fair balance te maken (EHRM 25 oktober 2016, Dzhurayev en Shalkova/Rusland; 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224-225).

Deze onderzoeksplicht geldt niet alleen inzake het gezinsleven, maar ook voor het privéleven. Vermits het gezinsleven en het privéleven 2 afzonderlijke begrippen zijn, dient deze fair balance voor elk van beiden gemaakt te worden. Daar waar verwerende partij dit, weliswaar op een onbehoorlijke wijze, maakt m.b.t. het gezinsleven, doet zij dit in het geheel niet m.b.t. het privéleven. Het begrip "privéleven" is een ruim begrip en het is mogelijk noch noodzakelijk er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM, Guide on article 8 of the European Convention on human rights, 2017, 16). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gezondheid en de morele en fysieke integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en met de buitenwereld in het algemeen en behelst dus aspecten van de sociale identiteit. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978; 28 april 2017, nr. 186.307). Bij wijze van voorbeeld wordt gewezen op de aanwezigheid, sinds decennia, van de moeder en de halfzussen in België. Daar waar de contacten tussen verzoeker en hen geen gezinsleven in de zin van artikel 8 uitmaken, behoren deze sociale contacten wel tot het privéleven van verzoeker (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616). In de loop van 10 jaar wettig verblijf heeft verzoeker noodzakelijkerwijze talrijke sociale contacten (onder meer op school) en bijgevolg een privéleven ontwikkeld. In dat geval wordt trouwens een privéleven vermoed aanwezig te zijn. Hoe langer iemand in België aanwezig is, hoe aannemelijker is dat hij een privéleven heeft opgebouwd (RvV 27 april 2017, nr. 186.144).

Het feit dat verzoeker naar school gaat en een sportman is die wedstrijden speelt, waaraan publieke ruchtbaarheid gegeven wordt, wijzen op een privéleven dat zelfs semipubliek is! Verzoeker verwijst ten overvloede naar stuk 4, waar wordt verwezen naar de website https://secure.avaaz.org/nl/community/petitions/Maggie_De_Block_Petitie_voor_Losene_Keita_voor_gezinshereniging/ waar niet minder dan 3.148 personen (die dus tot zijn privéleven behoren) hem willen steunen. Een vriend, Evert Van den H., maakte de petitie aan met de volgende tekst:

"Petitie voor L.K. (...) voor gezinshereniging

Evert Van den H.

heeft deze petitie aangemaakt voor Maggie De Block

Wij zijn heel bezorgd omdat onze vriend L.K. (...) het land zal worden uitgewezen. L. (...) is een zeer talentvol persoon in MMA (Mixed Martial Arts). Hij is zeer betrokken in de maatschappij hij gaat naar de voetbalschool in Oudenaarde, hij werkte als jobstudent bij zijn stiefvader en heeft ook zijn sport waar in hij het heel goed doet. Hij is nu semi-prof. Hij heeft al een 8-tal nationale en internationale partijen waarin hij zichzelf in de kijker heeft gespeeld en ze alle 8 ook gewonnen heeft. Hij heeft echt de potentie om internationaal door te breken. L. (...) heeft fouten gemaakt zoals iedereen die maakt, maar heeft zijn straf daarvoor uitgezeten. Hij zou terug gestuurd worden naar een land waar hij helemaal geen familie heeft en niemand kent, zijn volledige familie is in België en zou gestraft worden zijn moeder waar hij een grote steun voor is, zijn 2 kleine zusjes die hun grote broer zouden kwijt zijn (deze personen kregen allemaal wel de Belgische nationaliteit). L. (...) gaf ook sporttraining aan jonge sporters die zich enorm vermaakten op die trainingen. L. (...) heeft veel talenten en goede kanten en niet alleen slechte kanten. Daarom vragen we jullie allemaal: vrienden, familie, kennissen, klasgenoten, teamgenoten, leerkrachten, trainers en sympathisanten deze petitie te tekenen en L. (...) een mooie toekomst te geven"

Zijn sociale en quasi-professionele integratie in België is niet bediscussieerbaar: hij heeft talrijke betekenisvolle relaties en engagementen, onder meer familiaal, als educatief en op vlak van sport. De bladzijde waarop zijn veroordelingen voorkomen, is definitief omgedraaid.

Het EHRM omschreef het privéleven van een vreemdeling eerder in een Belgische zaak als de optelsom van alle banden die hij met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM brengt voor de staat waar het privéleven van de vreemdeling zich afspeelt, een positieve verplichting mee om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten.

Hoewel artikel 8 EVRM volgens het EHRM in geen enkel geval een absoluut recht op niet-uitwijzing verleent, moet er wel rekening gehouden worden met de situatie van vreemdelingen die (nagenoeg) hun hele kindertijd in het gastland doorgebracht hebben.

Verzoeker herhaalt dat hij bijna heel zijn leven in België geleefd heeft waarvan het overgrote deel in wettig verblijf en dat hij zeer nauwe banden in België heeft opgebouwd. Er is dus sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM dat bescherming verdient.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel omdat DVZ geen afdoende belangenafweging laat staan een echte fair balance- toets heeft gedaan tussen de vrijwaring van de openbare orde en de migratiecontrole enerzijds en alle individuele omstandigheden van het geval anderzijds.

Derhalve schendt de bestreden beslissing art. 20 VWEU, art. 8 EVRM, art. 7 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, art. 40ter en art. 62 van de wet van 15.12.1980, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Artikel 8 vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden (RvS 21 oktober 2019, nr. 245.827; RvV 26 februari 2016, nr. 162.978). Verwerende partij faalt om op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken tussen de belangen van verzoeker en die van de overheid.

Conclusie: uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat verwerende partij een aantal van de Boultif/Unercriteria niet heeft onderzocht en, waar dat wel gebeurde, meestal op een onbehoorlijke wijze de fair balance gemaakt heeft. Er werd slechts overgegaan tot een waardeoordeel over het jonge leven van verzoeker, wat uiteraard niet volstaat.

Verwerende partij moet overgaan tot een concrete en zorgvuldige belangenafweging (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798), wat niet het geval is.

Daardoor worden het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM geschonden. Het gaat bovendien vaak om speculaties en niet-verifieerbare beweringen, wat de motiveringsplicht schendt (RvV 24 november 2017, nr. 195.538).”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 20 en 21 VWEU
- Artikel 8 EVRM
- Artikel 40 ter, 43, 45 en 62, §2 Vreemdelingenwet
- De materiële motiveringsplicht
- Artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met de reeds bestrafte, begane misdrijven en niet met de hoopgevende elementen in het dossier, noch met de jonge leeftijd van verzoeker.

In ene tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet geloofwaardig aangeeft dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende dreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

In een derde onderdeel stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onvoldoende uiteenzet of en waaruit blijkt dat de verzoekende partij zijn crimineel gedrag in de toekomst zou verder zetten.

De verzoekende partij meent dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde gezien de laatste veroordeling dateert van meer dan 4 jaar geleden.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ten onrechte zou hebben beslist dat de aanvraag tot gezinshereniging om redenen van openbare orde diende te worden geweigerd, in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing zou onjuist en onvoldoende gemotiveerd zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden

besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie allerminst onredelijk heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verweerder merkt op dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing op heel omstandige wijze wordt toegelicht om welke redenen het in casu noodzakelijk werd geacht om in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet het verblijf aan de verzoekende partij te weigeren.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing besloten:

“Overwegende dat betrokkene op 14/07/2017 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Kortrijk tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor de duur van 4 jaar uitgezonderd 4 maanden effectief daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen (3 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen met de omstandigheid dat dit feit gepleegd werd op de persoon van een minderjarige (feiten gepleegd tussen 30.01.2016 en 26.01.2017); Overwegende dat betrokkene omwille van bovenstaande feiten zijn verblijf, dewelke hij reeds had bekomen sedert 17/05/2010 op basis van gezinshereniging met zijn moeder, werd beëindigd door de Staatssecretaris voor Asiel en

Migratie dd. 14/12/2017; Overwegende dat betrokkene op 25/04/2018 opnieuw werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf van 7 maanden voor diefstal en heling (feiten gepleegd op 26/01/2017, op 04/05/2017, op 24/07/2017 en op 12/08/2017); Overwegende dat betrokkene op 11/09/2018 werd opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas en er werd hem door de DVZ een inreisverbod van 10 jaar opgelegd tot 10/09/2028; betrokkene werd vrijgesteld op 22/01/2019; Overwegende dat betrokkene voor bovenstaande feiten werd opgesloten in de gevangenis op 21/04/2016 en werd vrijgesteld op 15/07/2016; werd opgesloten op 31/05/2017 en werd vrijgesteld op 27/03/2018; en werd opgesloten van 26/01/2019 en werd vrijgesteld op 25/05/2019; Gelet uit de voorgaande feiten is het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde. Betrokkene werd, ondanks zijn relatief jeugdige leeftijd, reeds driemaal correctioneel veroordeeld. In de beslissing van de beëindiging van zijn verblijf dd. 14/12/2017 krijgen we een uiteenzetting van de feiten die betrokkene heeft gepleegd, namelijk van overlast tot zinloos geweld waarbij afpersing, het toebrengen van slagen en verwondingen, diefstal met geweld schering en inslag werden in zijn leven. Na de beëindiging van zijn verblijf zien we alweer een veroordeling op 25/04/2018 voor diefstal en heling en blijven de feiten zich opstapelen. Uit het vonnis is gebleken dat hij de nieuwe feiten van diefstal heeft gepleegd op 26/01/2017, op 04/05/2017, op 24/07/2017 en op 12/08/2017. Dit betekent dat hij de laatste twee feiten heeft gepleegd toen hij in strafonderbreking was, gezien hij op 31/05/2017 werd opgesloten en pas op 27/03/2018 uit de gevangenis werd vrijgesteld. Dit wordt tevens bevestigd door de lijst met bewegingen van de historiek van zijn opsluitingen en door een opsluitingsfiche die we in zijn dossier hebben teruggevonden. Dit getuigt nog maar eens dat betrokkene zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Het feit dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen, uit de maatregelen die aan hem opgelegd zijn en uit de waarschuwingen die aan hem zijn gegeven zijn. Hij blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”

Er wordt in de bestreden beslissing op zeer omstandige én gedegen wijze toegelicht om welke redenen de verzoekende partij tot op heden door haar gedrag geacht moet worden een actuele, voldoende ernstige én werkelijke bedreiging voor de openbare orde te vormen.

De verzoekende partij maakt volkomen abstractie van de duidelijke motieven van de bestreden beslissing, door anderszins te beweren.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de voorbije jaren niet meer in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij wel degelijk nog geacht moet worden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uit te maken.

Terecht wordt in dit kader in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie gewezen op het feit dat uit het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij blijkt dat zij geen enkele lering heeft getrokken uit eerdere strafrechtelijke veroordelingen, nu zij meermaals veroordeeld werd voor zwaarwichtige feiten.

Er wordt gewezen op het gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden.

De verzoekende partij slaagt er volstrekt niet in om afbreuk te doen aan de bevindingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing.

Het enkele feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat er geen reden is om aan te nemen dat zij actueel nog steeds een gevaar voor de openbare orde impliceert, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, waarbij wel degelijk rekening werd gehouden met de ernst van de gepleegde misdrijven, hetgeen de verzoekende partij manifest foutief betwist in haar inleidend verzoekschrift.

Allerm minst kennelijk onredelijk wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitdrukkelijk besloten tot een risico op nieuwe schendingen van de openbare orde, dit gelet op de terugkerende aard van het misdadig gedrag van de verzoekende partij.

Zie ook:

“Verzoeker voert aan dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld verscheidene jaren geleden werden gepleegd, zodat niet vaststaat dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De vaststelling dat de strafbare feiten die een vreemdeling pleegde niet van recente datum zijn houdt echter niet in dat moet worden aangenomen dat deze vreemdeling geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Verweerder kan uit het feit op zich dat verzoeker deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers en

inbreuken op de wetgeving inzake de verdovende middelen beging reeds concluderen dat van verzoeker heden nog een gevaar voor de openbare orde uitgaat. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker geen inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt het gegeven dat verzoeker in het verleden ernstige strafbare feiten pleegde louter in aanmerking genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en verzoeker blijft in gebreke om de reglementaire bepaling aan te duiden waarin zou kunnen worden gelezen dat verweerder hierbij geen inbreuken op de strafwet die reeds een aantal jaar geleden werden gepleegd zou mogen betrekken. Er dient ook wederom te worden vastgesteld dat verzoeker geen stukken aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verweerder verkeerdelijk een zeker gewicht heeft toegekend aan een zware strafrechtelijke veroordeling of die zouden toelaten te oordelen dat een incorrecte inschatting werd gemaakt van het gevaar dat uitgaat van verzoeker, die na zijn veroordeling plotseling niet meer kon worden aangetroffen in het Rijk. (R.v.V. nr. 234.717 van 31 maart 2020)

En:

“De door verzoeker gepleegde feiten en/of deelname daaraan hebben betrekking op inbreuken op de wetgeving inzake drugs, wat ernstige misdrijven zijn. In de mate dat verzoeker betwist dat hij een actueel gevaar voor de openbare orde zou betekenen, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de twee strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen en dat daarbij tevens werd rekening gehouden met de ernst van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, m.n. inbreuken op de drugswetgeving, en dat tevens benadrukt wordt dat er sprake is van herhaling van inbreuken op de drugswetgeving. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld: “Op 25/09/2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 5 jaar gevangenis door het Hof van Beroep van Gent voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 29/06/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar voor 12 maanden gevangenis door het Hof van Beroep van Gent voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.” Het betoog van verzoeker dat hij een modelgevangene was doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de ernstige misdrijven en de langdurige veroordeling dienen te worden beschouwd als redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Ook de aard van de strafbare feiten die verzoeker heeft gepleegd kunnen niet ontkend worden als zijnde feiten die op een ernstige wijze de openbare orde schaden. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van deze bevindingen, met name de twee veroordelingen, en de ernst van de feiten en het feit dat het gaat om herhaling, te oordelen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het motief dat stelt dat verzoeker “door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden” is determinerend, in de zin dat het de toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet kan schragen. Er dient niet verder te worden ingegaan op het overtollige motief aangaande het risico op onderduiken.” (R.v.V. nr. 234.280 van 20 maart 2020)

In een vierde en laatste onderdeel beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van artikel 8 EVRM. Er zou geen “fair balance” gemaakt zijn en er zou onvoldoende rekening zijn gehouden met de duur van het verblijf, de sociale en culturele integratie van de verzoekende partij en het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het

voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een bijzondere relatie, anders dan de normale affectieve banden:

"Betrokkene woont samen met zijn moeder, stiefvader en zijn halfzusjes van 18, 17 en 7 jaar. Hij kwam op 04/10/2010 aan in België in het kader van gezinshereniging met zijn moeder. Zijn moeder was op dat moment al bijna 10 jaar in België. Zij kwam namelijk op 01.05.2000 aan in België in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenoot FOFANA Abdoullaye Solomane (geboren op 20.02.1973 te Sanniquellie, Liberia, Belgische nationaliteit sinds 10.01.2001), de stiefvader van betrokkene. Zij zouden op 22.01.1999 gehuwd zijn te Nzérékoré (Guinée). De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Uit de omstandigheid dat hij over een vaste feitelijke verblijfplaats beschikt bij zijn moeder kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen hen worden afgeleid. Zijn moeder vertrok naar België zonder hem en het duurde nog bijna 10 jaar alvorens hij haar vervoegde. Op 04.09.2007 gaf betrokkenes vader, KEITA Manyu, ouderlijke toestemming opdat hij zijn moeder zou vervoegen in België. Uit niks blijkt dat zijn vader zich niet meer in Guinee zou bevinden of inmiddels overleden zou zijn. Hoe dan ook, het is niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene nog over een familienetwerk in Guinee zou beschikken. Bovendien zijn er in zijn dossier ook geen elementen terug te vinden waaruit zou blijken dat zijn moeder, die nog jong is, zorg behoeft van hem, waardoor hij onmogelijk het grondgebied zou kunnen verlaten. Bovendien is zijn moeder omringd door familieleden die eveneens de Belgische nationaliteit hebben bekomen. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen."

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen.

De verweerder laat bovendien gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het haar privéleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij maakt evenwel volkomen abstractie van het feit dat zijn aanwezigheid niet essentieel is voor de in België verblijvende meerderjarige familieleden.

Terwijl door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook terecht gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij geacht moet worden nauw contact te onderhouden via moderne communicatiekanalen, zulks gedurende gebeurlijke periodes van scheiding.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...) De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt aangehaald heeft de bestreden beslissing inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar familie wordt gescheiden, doch

enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)
De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een louter algemeen theoretische verwijzing naar de BOULTIF-criteria, zoals deze door het EHRM werden ontwikkeld, volstaat allerm minst opdat een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou worden gemaakt.

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie rekening werd gehouden met: - de aard en ernst van de door de verzoekende partij begane misdrijven (grensoverschrijdend karakter, drugsmisdrijven, ...) - de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België (de duur weegt niet op tegen de duur van het verblijf in het land van herkomst, inzonderheid nu geen bijzondere elementen van integratie voorliggen) ; - het gedrag van de verzoekende partij sedert zijn strafrechtelijke veroordeling (volharden in het negeren van de verblijfsreglementering, ...) - de familiesituatie van de verzoekende partij (kind verblijft permanent bij de moeder) - de aanwezigheid van het minderjarige kind in het Rijk ; - de mate van integratie in het Rijk

De verzoekende partij beweert weliswaar dat relevante criteria in de bestreden beslissing onbesproken zouden zijn gebleven, doch het tegendeel is waar.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, houdt dit beginsel in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. (R.v.V. nr. 53 042 van 14 december 2010)

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, verdragsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken [...], kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.” (R.v.V. nr. 68 684 van 18 oktober 2011)

“Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.” (RvS nr. 177.513 dd. 03.12.2007)

“In de mate waarin de verzoekende partij, [...] het “fair play”-beginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een verdragingsstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat er hiervan sprake is in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 136.735 dd. 21.01.2015)

Het fair play-beginsel houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat het bestuur zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een verdragingsstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de fair play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekster toont geenszins aan dat in casu het geval is. (R.v.V. nr. 164 739 van 25.03.2016)

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie duidelijk rekening werd gehouden met de actuele, werkelijke en persoonlijke situatie van de verzoekende partij, zodat de verzoekende partij niet dienstig anders kan voorhouden.

Er werd op redelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zonder dat op enigerlei sprake zou zijn van een automatische weigering van verblijf om de loutere reden dat de verzoekende partij een zwaar strafrechtelijk verleden heeft. Er wordt ontegensprekelijk een individueel onderzoek gevoerd, waarbij rekening werd gehouden met alle relevante elementen, inzonderheid het minderjarige kind van de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in het toegepaste artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van dit familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het

verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de gemachtigde toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

Artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij aanvoert dat inzake artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met alle specifieke elementen die haar zaak kenmerken, meer bepaald met de duur van haar verblijf in het Rijk en haar banden met België, respectievelijk met Guinee.

Zo stelt de verzoekende partij terecht de vraag waarom haar banden met België de normale binding zou moeten overtreffen in kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat *“Verder wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, is betrokkene naar België gekomen op 12 jarige leeftijd. Hij is nu 22 jaar. Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 10 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt.”* Zij wijst op het feit dat zij op jonge leeftijd naar België is gekomen. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden dat de verzoekende partij voor het eerst op jonge leeftijd een legaal verblijf in België bekwaam in functie van haar moeder – de verzoekende partij werd op 17 mei 2010 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart – waarna zij vervolgens tot 14 december 2017 legaal in België verbleef – dit is nagenoeg tot haar twintigste verjaardag. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat allerminst rekening werd gehouden met het legale karakter van het verblijf, laat staan waarom de verwerende partij van oordeel is dat er een overstijging van de normale binding wordt verwacht. Ondanks het feit dat de F-kaart intussen werd ingetrokken, kan de mate waarin in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in België en de opgebouwde bindingen niet volstaan nu blijkt dat de verzoekende partij van zijn 12de tot zijn 20^e legaal in het Rijk verbleef.

De beschouwingen in de nota met opmerkingen, waarbij de verwerende partij niet ingaat op de besproken grief van de verzoekende partij, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 43 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU